

Femte Møde.

Fredeagen den 11te Oktober 1889, Kl. 1.

Formanden (Høgshov): Ved Skrivelse af Gaars Dato meddeler Indenrigsministeren, hvad der er foretaget i Anledning af et i forrige Samling til Ministeren henvist Andragende. Skrivelsen vil blive optaget i Tillæg B.

Ved Folkethingmanden for Veile Amts 1ste Valgkreds (Dusen) er modtaget et Andragende fra Brolægger Hans Nielsen af Fredericia om Understøttelse. Dette Andragende vil blive henvist til det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat angaaende Finantslovsforslaget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsætter: Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 15de Marts 1889 om en Bonusudbetaling til Interessenter i Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 m. m.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius). Det Lovforslag, som jeg herved skal have den Ære at forelægge for det høie Thing, er et Tillæg til den Bonuslov, der udkom i forrige Samling. Som det vil være det høie Thing bekendt, findes der en Bestemmelse i Loven af 8de Marts 1856, ifølge hvilken de Lærere, som paa Grund af deres Helbredstilstand ikke kunne skaffe deres Hustruer nogen Overlevelsesrente i Livsforsikringsanstalten, kunne og skulle forsyre dem ved at indbetale den samme Præmie til Skolefondene. Efter Bonuslovens Udstedelse ifjor er der nu til Ministeriet indgaaet en Del

Andragender fra Lærere, som ere i dette Tilfælde, om, at de maatte opnaa en lignende Bonusudbetaling som deres Kolleger, der havde deres Enter forsikrede i den almindelige Entekasse. Ministeriet fandt dette Forlangende billigt og henvendte sig først til Skoleraadene rundt om i Landet for at spørge, om de vilde være villige til frivillig at udbetale en saadan Bonus til disse Mænd eller deres Enter. Der svarede imidlertid fra alle Sider, at det vilde man ikke, idet Skolefondene kun havde havt Tab af den Forsikkring, som de ifølge Loven af 1856 have været nødt til at effectuere. Ministeriet kunde imidlertid ikke lade Sagen bero derved, men maatte finde og maa finde, at den simple Retfærdighed taler for, at en saadan Bonus ogsaa kommer disse Skolelærere og deres Enter til Gode. Jeg skal strax forklare hvorfor. Der er her slet ikke Tale om, hvorvidt Skolefondene have havt Fordel eller Tab ved denne Forsikkring, det er i dette Forhold aldeles ligegyldigt. Det paagældende Punktum i Loven af 8de Marts 1856 lyder nemlig saaledes: „Derjom en Lærer paa Grund af sin Helbredstilstand ei kan erhverve sin Hustru nogen Rente i Livrente- og Forsørgelsesanstalten, da indtræder Skolefondens ganste i Livrente- og Forsørgelsesanstaltens Sted.“ Altsaa uden nogetsomhelst Hensyn til, om Skolefondene have nogen Udsigt til Tab eller Gewinnst ved disse Forsikringer, skulle alligevel de vedkommende Skolelærere have Ret til i Skolefondene at forsikre deres Enter paa samme Maade og for samme Pris som de raste Skolelærere i Livsforsikringsanstalten. Nu bliver Spørgsmaalet da, hvad er Bonus en Erstatning for? Ja, Bonusudbetalingen er jo en Erstatning for eller, rettere sagt, traadt i Stedet for en Medføttelse af Præmierne. Man har ment, at det var hensigtsmæssigere for de Forsikrede og først og fremmest sikrere for Anstalten at udbetale en Bonus fremfor at nedsette Præmierne. Hvis man imidlertid var gaaet den Vej at nedsette Præmierne, saa er der ingen Tvivl om, at disse Lærere ubetinget, uden at behøve at spørge Noget, for Fremtiden havde havt Ret til ogsaa at faae Præmierne nedsatte, hvad Forsikringerne i Skolefondene angaa. Den simple logiske Slutning heraf synes da at være, at der ogsaa indtræder den samme Ret for dem med Hensyn til en